

GEZ		KARTA ADRESOWA ZABYTKU NIERUCHOMEGO		3. Miejscowość Zamysłów	
1. Nazwa KOŚCIÓŁ PARAFIALNY PW. ŚW. MARII MAGDALENY		2. Czas powstania 1752 r.			
				4. Adres Zamysłów 67-407 Szlichtyngowa	
				5. Przynależność administracyjna województwo lubuskie powiat wschowski gmina Szlichtyngowa	
				6. Formy ochrony Wpis do rejestru zabytków pod nr 692/126 A, decyzją z dnia 31.07.1958 r.	

Widok na elewację południową.

Historia.

Od 1307 roku Zamysłów został na około 500 lat własnością Klarysek z Głogowa. Zależność od klasztoru wygasła 9.XI.1810 r. kiedy to klasztor uległ kasacji. Klaryski dbały o rozwój kultury i katolicyzm swoich wiosek. W Zamysławie istniał założony w 1750 r. przy ich współudziale szpital, funkcjonujący jeszcze do 1912 roku. W czasie wojny trzydziestoletniej w 1642r.gdy wojska szwedzkie otoczyły Głogów i zaczęły plądrować tamtejszy klasztor i kościół klarysek, mniszki potajemnie opuściły klasztor udając się do swoich majątków najpierw w Żerkowie a następnie w Zamysławie, gdzie pozostały przez sześć lat. Obecny kościół pw. Marii Magdaleny stanął w/g tradycji na miejscu drewnianego kościoła pw. św. Bartłomieja, który istniał już zapewne w XIV wieku. Na jego budowę konwent klarysek z Głogowa wyasygnował 10 tysięcy talarów, również ówczesny proboszcz Konradowa opiekujący się Zamysławem Filip Walenty Hoffman wydał ze swoich zasobów 1000 talarów oraz ufundował główny ołtarz pw. Matki Bożej. We wnękach muru otaczającego cmentarz znajdowały się stacje Drogi Krzyżowej. Kościół uzyskał status kościoła parafialnego dopiero w 1923 r. W styczniu 1945 r. na wieży kościoła Niemcy zainstalowali karabiny maszynowe, skierowane na Rosjan, którzy ogniem artyleryjskim obrócili kościół w ruinę. Sklepienie kościoła częściowo zabezpieczone w 1958 r., lecz zamierzona wówczas odbudowa nie została podjęta. Kościół odbudowano dopiero w latach 80/90 -tych (ukończono w 1992). W 1974 r. Zamysłów włączono do parafii w Szlichtyngowej, kościół stał się filialnym. Kościół wzniesiony w 1752 r. W stylu późnobarokowym Autorstwo projektu przypisywane jest, Pompeo Ferrarimu lub Marcinowi Frantzowi. Przy budowie pracował murarz o nazwisku Horenburg.

Opis. Kościół orientowany. Ściany, murowane z cegły ceramicznej pełnej, obustronnie otynkowane. Wieża murowana z kamienia z gruzem ceglany i cegłą, częściowo w partii elewacji (przyziemie) oraz wnętrza (drugiej kondygnacji) nieotynkowane. Wnętrze i elewacje nawy i prezbiterium opilastrowane, kapitele pilastrów ceramiczne. Wszystkie sklepienia z cegły ceramicznej pełnej. Nad nawą i zachodnim przęsłem prezbiterium sklepienie żaglaste wydzielone gurtami. Nad wschodnią częścią prezbiterium, zakrystią i lożą kolatorską sklepienie kolebkowe z lunetami. Nad emporą organową sklepienie żaglaste, pod emporą organową i pod wieżą sklepienie krzyżowe; w składziku przy zakrystii sklepienie kolebkowe. Kościół założony na rzucie elipsy z wydłużoną częścią wschodnią, mieszczącą trójpřęsłowe prezbiterium zamknięte łukiem od wschodu, oraz z szerszą od prezbiterium częścią zachodnią nawy mieszczącą emporę organową. Przęsło zachodnie prezbiterium i przęsło empory organowej założonej jako „poprzecznie” do elipsy nawy, zamknięte od wewnątrz elipsą łuków. Do korpusu nawowego od zachodu przylega kwadratowa wieża z również kwadratowymi „narożnymi przyporami mocno wychodzącymi poza lice ścian, od południa zaś półkolista wieżyczka mieszcząca kręte schody. Od strony południowej do prezbiterium przylega założona na rzucie kwadratu zakrystia z wydzieloną w południowo-wschodnim narożniku klatką schodową, oraz- od zachodu prostokątny składzik - wszystkie te pomieszczenia użytkowane w obrębie jednej prostokątnej przybudówki. Bryła świątyni rozczłonkowana, złożona z korpusu nawowego eliptycznie wybrzuszzonego, ze ściętym narożnikiem od zachodu i węższą częścią wschodnią zamkniętego lekkim łukiem, przykrytym jednym wspólnym dachem z obniżoną kalenicą nad partią prezbiterium. Elewacje tynkowane z wyjątkiem przyziemia wieży, posadowione na wysokim cokole zakończonym wysokim gzymsiem krytym daszkiem z dachówki, obiegającym całość elewacji z wyjątkiem partii wieży, wieżyczki schodowej i dobudówki zakrystii i loży kolatorskiej. Korpus nawowy i prezbiterium opilastrowane. Pilastry ustawione na cokole, w górnej części wspierające uproszczone belkowanie i gzymsy koronujące, uskokowy. Organizują one elewacje północną i południową nawy i prezbiterium flankując poszczególne osie okienne. O twory okienne w płaskich opaskach.

Wartości.

Kościół prezentuje wartości zabytkowe, wartość artystyczną, historyczną i naukową. Jest przykładem wiejskiej architektury sakralnej od XIV- XVIII wieku.

Stan zachowania.

Obiekt zachowany w dobrym stanie, w historycznej bryle, kubaturze, wraz z kształtem dachu. Zachowana historyczna kompozycja, artykulacja elewacji, proporcje. Budynek po remoncie dachu z zachowaniem krycia z blachy na rąbek leżący. Budynek na bieżąco użytkowany, w dobrym stanie technicznym.

Postulaty dotyczące konserwacji.

Obiekt wpisany jest do rejestru zabytków województwa lubuskiego prawomocną decyzją Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków. W związku z powyższym, wszelkie prace w obrębie budynku należy prowadzić w uzgodnieniu z Wojewódzkim Konserwatorem Zabytków. W związku z powyższym formułuje się następujące postulaty konserwatorskie: bezwzględnej ochronie konserwatorskiej podlega kompozycja założenia, bryła obiektu, gabaryty, artykulacja elewacji oraz kształt dachu wraz z zastosowanymi technologiami. W trakcie prac należy dążyć do przywrócenia pierwotnego wyglądu elewacji, w tym odtworzenie historycznej kolorystyki i materiałów. Nie dopuszcza się docieplenia elewacji frontowej budynku. Należy dążyć do uporządkowania najbliższego otoczenia, poprzez naprawę ogrodzenia. Należy prowadzić systematyczną kontrolę stanu zachowania pokrycia dachowego, udrażniać system odprowadzania wód opadowych

Bartosz Idryjan**20.09.2021r.**